

השלים אליהו נאווי בבארשבע, הוטל ל-
ברר את האשמה.

לא הייב להגן א. השאלה הראשונה שהתבקשה, ושאותה העלה אף עורך דינו של חסן, חיים קאניס, היתה: מדוע לא הס' כיום הסמל לקבל את ההצעה למראית-עין, לסייע למשטרה לתפוס את חסן בשעת מתן השוחד?

איש הצבא התבלבל. הוא טען כי "קצין הגנה" הורה לי לפוצץ את הענין מיד. לאחר מכן חזר בו וטען כי היתה זו הוראת המושל עצמו.

עורך הדין לא התעצל. בהפסקת הדיון צילצל למושל, השיג את הסכמתו העקרונית לבוא כעד למשפט. אולם כשהזכיר והר' דיע על כך לשופט, סירב האחרון להס' כיום לכך. "תודיע למושל שאם הוא לא קיבל הזוגה רשמית — הוא לא חייב לבוא ולהעיד", אמר למזכיר בית המשפט שהר' דיע לו כי המושל הצבאי מחכה על קו הטלפון לקריאה לבוא.

כשנסתיימה עדותו של הסמל, עד התביר עת היחיד במשפט זה, כתב השופט נאווי מי שהתפרסם בזמנו כמספר הסיפורים הערביים דאוד-אל-נאטור — פסק דין ארוך ומנומק, הרשיע את חסן והטיל עליו 750 לירות קס.

עיוות הדין. עורך הדין לא ראה בכך פסק-דין סופי. הוא ערער בפני בית המשפט המחוזי ומשכנשל המש' לבית המשפט העליון.

כתבו השופטים העליונים, שישבו בעיר-עור, בפסק-דינם:

"אין לעשות צדק אלא אם כן ישמור בית המשפט על זכויותיה ויטור של הנאשם וי

יתן לו את מלוא האפשרויות של הגנה. תשובתו של השופט כי המושל אינו חייב לבוא להעיד, אף אם נכונה היא, היה בה כשום עיוות הדין."

הם ביטלו את פסק דינו של נאווי שהס' תמך על עדותו של עד אחד בלבד — אותו הגדיר הוא עצמו כ"צער תמים שאופיו טרם התגבש" — וזיכו את חסן איבריהם.

אופנה

שוטרת שיק

מדיהקצין של השוטרת מבוזרים, בלתי אסתטיים, ולגאריים, מפגרים אחרי צו ה-אופנה — ואפילו לא תיפקודיים. אין זו השמצה. זוהי הערכה רשמית לחלוטין. השוטרת עצמן היו הראשונות שהתלוננו. הצהארו העגול לא מונח טוב על המחשוף. כל פעם ששוטרת מתכר פפת לרשום דו"ח, מתעוררת בעיה: להח' זק את הצווארון הפתוח ביד אחת ולכתוב ביד שניה; להחך את הצווארון בסיכה מאולתרת — אי גלגול חלק מהאשה שי מאחורי המדים?

גם הטופוגרפיה של הכיסים מצערת. המשווקית, למשל, שבלטה מתוך כיס ה-חזה, עיוותה את הפרופיל של משטרת יש-ראל.

החצאיות קצרות וצרות מדי, מתאימות יותר לסוג הנערות ששוטרים עוצרים ב' דרך כלל. כל תנועה של שוטרת-תנועה נואתה בכל פרטיה על-ידי הנהגים שחובו מאחוריה.

הגיעו דברים לידי כך, ששוטרות רטנו באזני המפקחת נעמי שדמי: "איוה מדים אלה? לא רוצות יותר ללבוש אותם?"

רק המספר האישי? כל זה ישתנה, כנראה, בקיץ הקרוב. נעמי שדמי, שוטרת מס' 1 של מחוז תל-אביב, צנתה לתופרת הפרטת שלה. שושנה צור, חברית לילית ירושלים, שהיא גם בעלת בית-חרושת ל-בגדי-נשים בתל-אביב, התפרסמה כבעלת נסיון בהלבשת מלכות יופי.

היא לקחה את הקו החדש של שנת 1963 — הצאית מתרחבת וחולצה חופ' שית — והלבישה אותו על המדים היש' נים. התוצאה: שוטרת שיק (ראה ציור).

במים שילמא אחר כל דרישות התפקוד. באותה הודמנות הציעה שושנה צור לחסל גם את המצחית הנוקשה, הרובצת כיום על ראש השוטרות, ולהצניק להן מיגבעת נשית וקלה יותר. ואילו במקום הגרביים השחורות הקצרות, אשר שיוו מר' אה מגושם לרגליים, הציעה כי להבא יגרבו השוטרות גרבי ניילון כמו כל אשה אלגנ' טית.

רק המספר האישי יגלה, שהחליפה בצבע

האקציאפר הם המדים הרשמיים של נציגת החוק.

הווי

עצמאות כדלית: בירושלים, גנבו ילדים קטנים צרכי מזון, חבביאו אותם במערה שבגן העצמאות, פרצו אחר כך לדירות מגורים ולקחו משם רהיטים עבור מערכת.

פרצון איש ואיש: בירושלים, יועמי לדין ולאיסלם קמריק, יואשם בכך שהצהר, בהגיעו ארצה, שהיא נשוי ויהר' די, נהנה מחוק השבות, שנה את מצבו והמפתחי לאלמן כדי לשאת אשה נוספת על אשתו, שנה את דתו לנוצרי כדי ל' השתחרר משרות צבאי.

עין המושפט פקוחה: בטבריה, בא חושב המקום לשלם קנס בבית-המש' פט, נעצר בו במקום אחרי שהסתבר ששי' למ בשטרות מזויזים.

שכרו כציד: בחיפה, הואשם אליהו כוהן בעבירות מס'הכנסה, ניקנס ב'

המדים החדשים של השוטרות ליידי ברחוב

16 אלף לירות, העדיף לשבת ארבעה חד' שים בבית-סוחר, ירוויח עליוני כך כי 4000 ל"י בכל חודש מאסר.

חיים עדיים: ברמלה, גנשה גמילה פיסט את עליוה קרובתה הגרושה כשהיא הרה, התענינה מהו האב, נדהמה לשמוע שזהו בעלה שלה ואבי המשת יל' דיה, שנשא את עליוה בהיות אשתו בבית החולים.

ציפילי-וציה: בתל-אביב, נכנס צעיר למספרה, ביקש שיחליפו לו את שמן השערות בשמן עדין וריחני יותר, כיוון שסיים את שרתו הצבאי, והוא חוזר ל' חיים אורחיים.

הדיברה השביעית: בתל-אביב, ביטלה הנהלתו של מלון-פאר את ההזלטה להסתר כי זהו תנ"ך בכל חדר, אחרי שי הסתבר כי יפא החפץ היחיד הנגנב משם בקביעות.

נחפסה כנופיה של

שרי-הדתות יש נאום קביע. בכל הד' דמונות ציבוריות שניתנה לו בח' דס' האחרונה חזר ורהפטיג והכריז: "בבני-ברק אין תחנת-משטרה". למחר, כי הנוער הותי, זה שהתהנך בבתי-ספר דתיים, חבש כיפה סרוגה של תנועת-נוער דתית ולמד בשיבה — נוער זה בסדר. אין הוא מתהלל, אינו מסתבך עם החק, אינו מת' ארגן בכנופיות גברורים.

השר אפילו השתמש בהצהרה זו כבנקי' דתימ קד של ראיון ארה, אותו העניק לא מזמן לעיתונאי אלא שהפעם לא הספיק הדיו להתייבש — כשהמשטרה עצמה נתנה תשר' בה לשר-הדתות. הא עצרה ארבעה צעירים דתיים, הודיעה על גילוי כנופיה ראשונה של בני-טובים דתיים. הכיפות הסרוגות נכלאו מאחורי הסורגים.

★ ★ ★

צ'קים גנובים

דוב שפיגל, שם אל גרינפילד, שאול שיף ומאיר חרשביאק היו ידדים טור' כיב. ארבעתם למדו בבתי-ספר של אגודת ישראל, ארבעתם השתייכו לתנועות-נוער דתיות, אחדים מהם המשיכו את לימודיהם בשיבה, וארבעתם שירתו כסמליות בצבא. גם העבירה שיוחסה השבוע עליוני ה' משטרה לשלושת הראשונים התרחשה ב' סביבה דתית. לדברי החוקרים, חשודים גרינפילד, שפיגל ושיף בביצוע פריצה אל תוך משרד צעירי אגודת-ישראל, בו היו רגילים לבלות תכופות, גנבו משולחן מנהל' החשבונות פיקס צ'קים וחוחמת גומי.

את הפריצה ביצעו, לדברי מנהל-החשבו' נות המהלון, בחודש אוקטובר שעבר, אבל רק לאחרונה החל להופיע בבנק צעיר' חבושי-כיפה, שהציג צ'קים של צעירי אגודת-ישראל שנכתבו לפקודתו, קיבל את ה' סכמים הרשומים בצ'קים אחרי שהציג ב' פני הפקיד את תעודת-הזהות שלו. הוא הס' פיק לגבות למעלה מאלף לירות, לפני שי מנהל החשבונות הבחין שאלה הם חלק מן הצ'קים הגנובים.

הצעיר נעצר, הכחיש בתוקף את שייכותו לעניין. המשטרה לא האמינה לו, עד אשר הוכיח כי אבדו לו תעודת-הזהות, וכי מוצ' איה השתמשו בה כדי למשוך כסף על שמו. הצעיר שוחרר, והמשטרה חיכתה לפרט חדש שיוביל אותה אל גונבי ה' צ'קים.

ביתניים, כפי שמסתבר מדברי המשטרה, לא הסתפקו הגברורים הדתיים בגניבת ה' צ'קים. במשך חצי שנה עסקו גם בשורה ארוכה של פריצות למחסנים תל-אביביים, בגניבת מזעלים, בולים ומכונת-כתיבה.

★ ★ ★

הנערה והכנופיה

טענה השבוע אמי של שיף: "בני הוא בחור בעל לב של זהב. הוא הסתבך עם החבורה הזאת, וכשראה שהם לא ב' סדר — החליט לעזוב אותם. הוא לא עבר שום עבירה."

היה משהו מן האמת בסענה זו. מכריו של שאול שיף יודעים לספר על המאמצים שעשה כדי להבטיח לעצמו עתיד ישר. כש' ישוחרר מן הצבא, תחילה חשב על קאריירה הרפתקנית, חילק כרטיסי-ביקור, שהודיעו על הכמת סוכנות ידיעות ובילויש בשם הלפית, בהנהלתו. אך לאחרונה זנח רעיון נוצץ זה, חיפש עבודה צנועה יותר.

כי שאול שיף מצא מה שלא היה לשלו' שת חבריו: נערה קבועה. בגללה אף החליט להתחק מן הכנופיה. "אבי לא רוצה שאצא איתך", סיפרה לו הנערה באחד הימים. "הוא אמר שאחא לא בסדר". שיף, שהוריו גפרדו בהיותו עדיין ילד צעיר, לא רצה לוותר על האהבה והחמימות שמצא. על כן הודיע לחבריו, כי הוא מוכרח לעזוב אותם.

"בגלל ערעה?", השניו בבזו, "הכניס גם אותה לקבוצה!" ערב אחד אף הודיעו לו בכל התמורה: "אל תעז לבוא בלעדיה!". כי הצעירים, שגדלו בחברה גברת מהנורות, היו רעבים לחברה נשית — ולו גם בחורה אחת על ארבעה בחורים. שיף התרחל ל' שי' הדרישה, החליט לנתק את המגע עם החבורה מיד לאחר מכן באו המצערים, דבר שדחה את אמו של שיף להתרשם: "הם העלילו עליו כדי לסחוב אותו לעניין!"

★ ★ ★

כיפות באולם הקולנוע

מה לעשות, נאנח אביו של דוב "שפיגל", "זהו בדיק מה שקוראים בני-טובים."

האב הודהם

חלף שפיגל, בחנות היין שלו, אומר רצאת: "זהו זה — בני-טובים."

חלף שפיגל, סוחר תל-אביבי הגון, שי אשתו היא אחת הפעילות המרכזיות של רשת גני-הילדים של אגודת-ישראל, היה סבור כי בנו עבר ל"מחנה השני" — לאור תה חברה חילונית, שהצמיחה את בני-הטור' בים. הוא לא ידע, כי שוב אין צורך שי צעיר דתי יעביר ל"מחנה השני" כדי להיות גברבר ב'טובים. שהרי בשנת-השלוש ה' אחרונות קם ונוצר חוג דתי נוצץ, שאינו נופל במאימה מן חוג הנוצץ החילוני.

אפשר לראות אותם במקומות-המפגש שי להם — קפה ניו-יורק הדיזינג'י, או מסעדת ברטי הלפרין החדשה, בצפון תל-אביב. שני הם מוסדות כשרים, ולכן מתאימים לחובשי כיפות. הם צוחקים בקול רם, נטפלים ל' נערות ומתכננים את הבילוי המשותף.

בילוי זה, כמעט ללא יוצא מן הכלל, הוא אסור על-פי החינוך שקיבלו, ועל-פי המוסר של ביתם וסביבתם. ביקור בקולנוע הוא על גבול המותר. ביקור בקולנוע המציג סרט אירוטי — פסול מכל פסול. אך הנוער הדתי עובר על לאו זה בהמוניו. תכונה שהופיעה לפני כמה חודשים בשבועון ה' דתי פנים-אל-פנים הראתה את ראשי הצופים באולם קולנוע, כשבניניהם בולטות הכיפות הסרוגות. אותו שבועון שאל צעירים דתיים אם מותר, לדעתם, לראות סרט-עירום. ה' תשובה הכמעט-כללית: כן.

ואם מוכנים הם לעבור על הלאו הקל' יחסית של ביקור בקולנוע, אין זו אלא שאלה של זמן עד שהם עוברים על איסור רים נוספים.

★ ★ ★

מצפצפים על העולם

א תמיר אפשר לזהותם, במקומות הבילוי הנועזים יותר, לרוב, מסירים הם את כיפתם או מיגבעתם, לפני כניסתם למועדון-הלילה, המציג חשפניות. אך מתר' בים והולכים הצעירים הדתיים המוכנים לצפצף על העולם.

"מדוע אתה חושב שעלי להוריד את ה' כיפה?", התרעם אביגדור חינו, כאשר נכ' נס בלחיות חברתו למועדון-לילה ברחוב ה'ריון, שחיותי הכריזה על תוכן ההופעה האמנותית שהוא מציג — הופעה, שעוררה בזוגה את משטרת תל-אביב לפעולה נמ' רצת נגד ה' עדי. אביגדור, 22, העובד כי מלשח יהלומים הסכים כי מה שיראה ב' ערב זה במועדון אינו תואם את החינוך שי קיבל, ואף לא את אורח-חיו. אבל — "זהו זה, מה לעשות. אני עובד בחברת צעירים, המספרים בשעות העבודה ניסים ונפלאות על מקימות-בילוי וההופעות מעניינים, ו' קשה לי לעמוד בזה. אותו דבר חברתי, הוסיף.

אך חברתו, מורה צעירה וחניינית, הער' בדת במוסד חינוכי דתי ברמת-גן, ביקשה שלא לפרסם את שמה. "אתם יודעים — הורים, מכרים, קרובים..."

קבוצה רועשת וצוהלת של זוגות דתיים